CALEA LUPTĂTORULUI NEÎNFRICAT CARE ASPIRĂ CĂTRE DUMNEZEU

O MODALITATE DE CUNOAŞTERE REVELATĂ DE UN INIŢIAT YAQUI

Motto:

Caracteristicile unei păsări solitare care aspiră către DUMNEZEU sunt cinci:

Prima, este că ea zboară către cele mai înalte înălţimi;

A doua, este că în afară de DUMNEZEU ea nu suferă după vreo *companie, nici măcar după vreuna dintre semenele sale*;

A treia, este că ea îşi aţinteşte fără încetare ciocul spre tăriile cerului;

A patra, că nu are o culoare definita;

A cincea, este că totdeauna ea cântă foarte duios.

Sf. Ioan al Crucii

Doar un luptător curajos şi perseverent poate rezista pe drumul cunoaşterii de DUMNEZEU. Pentru că arta lui constă în a găsi un echilibru prin iubire între spaima de a fi om şi minunea de a fi om.

Ai venit pentru că ai vrut să vii. Nu ai fi căutat această cale dacă nu ai fi găsit-o deja înainte de a o alege. Acesta este drumul luptătorului curajos şi perseverent. Gândeşte-te bine înainte să iei o decizie înţeleaptă, dar după ce ai luat-o eliberează-te de gânduri şi griji; fii sigur că mai târziu vor mai fi un milion de alte decizii de luat. Acesta este comportamentul luptătorului curajos şi perseverent.

Trebuie înainte de toate să-ţi alegi întotdeauna un drum cu inima, pentru a fi astfel la maximul posibilităţilor şi probabil că procedând astfel vei putea râde întotdeauna.

Drumul cunoaşterii care duce către DUMNEZEU nu este unul forţat. Pentru a învăţa trebuie însă să fim stimulaţi. Pe drumul cunoaşterii care duce către DUMNEZEU ne batem întotdeauna cu ceva din noi sau din afara noastră, evităm ceva, suntem pregătiţi pentru ceva; şi acel ceva este întotdeauna inexplicabil, măreţ, sublim,

fiind totdeauna mai mare şi mai puternic decât noi. Lumea e într-adevăr plină atât de lucruri minunate cât şi de lucruri înspăimântătoare şi, lipsite de ajutorul lui DUMNEZEU, noi suntem nişte creaturi neajutorate, care sunt înconjurate de o mulţime de forţe bune sau rele care ne apar a fi inexplicabile şi intransigente. Omul obişnuit, în ignoranţa lui, crede că forţele acestea pot fi schimbate cu uşurinţă sau explicate; el nu ştie într-adevăr cum să facă asta, dar cu toate acestea se aşteaptă în mod naiv ca acţiunile omenirii să le explice sau să le schimbe mai devreme sau mai târziu. Pe de altă parte, căutătorul care aspiră către DUMNEZEU nu se gândeşte să le explice sau să le schimbe; dar în loc de asta, el învaţă să folosească în mod înţelept acele forţe, redirecţionându-le în sens benefic şi adaptându-se singur aşa cum este necesar la direcţia lor ascendentă. Un căutător care aspiră către DUMNEZEU e doar puţin mai bine plasat decât omul obişnuit. Cunoaşterea nu îl ajută neapărat totdeauna să ducă o viaţă mai bună; de fapt, aş putea spune că mai ales la început îl stinghereşte şi uneori îi face viaţa împovărătoare şi precară. Deschizându-se din plin cunoaşterii, un căutător devine în primele etape mai vulnerabil decât omul obişnuit. Pe de o parte, semenii lui, oamenii, fiind deranjaţi de superioritatea şi de puterea lui îl urăsc, le este chiar frică de el şi în unele cazuri vor complota ca să-l elimine; pe de altă parte, forţele rele inexplicabile şi intransigente care permanent ne înconjoară pe toţi prin dreptul nostru de a fi vii, sunt pentru căutător o sursă şi mai mare de pericol dacă acesta încă mai păstrează în AURA să focare de REZONANŢĂ malefică sau energii rele. Un căutător impur şi imprudent care se deschide cunoaşterii, fără să implore ajutorul lui DUMNEZEU cade pradă unor astfel de forţe rele şi atunci mai are doar o singură metodă de a contrabalansa asta: credinţa de nezdruncinat în DUMNEZEU ce se asociază atunci cu voinţa lui; de aceea, el trebuie să simtă şi să se poarte aproape totdeauna ca un luptător curajos şi perseverent. Pe drumul cunoaşterii care duce la DUMNEZEU, doar ca un luptător curajos şi

perseverent se poate supravieţui. Ceea ce ajută mai apoi un căutător să ducă o viaţă mai bună e forţa tainică care îi vine de la DUMNEZEU şi care îl ajută pentru a fi un luptător. Mintea unui luptător nu e înclinată spre compromisuri şi lamentări, nici spre a câştiga sau spre a pierde. Mintea unui luptător are o singură predispoziţie – să devină una cu DUMNEZEU şi să lupte pentru a ajunge cât mai repede la această culme – şi fiecare luptă e ca o ultimă bătălie a lui pe pământ. În ultima lui bătălie pe pământ, un luptător îşi lasă spiritul nemuritor pe care şi l-a revelat să zboare liber şi limpede pentru a se uni în MARELE EXTAZ cu DUMNEZEU. Dar pe măsură ce poartă lupta, ştiind că voinţa lui e impecabilă pentru că este susţinută de DUMNEZEU, luptătorul curajos şi perseverent este voios şi râde, râde… mai mereu, pentru că a descoperit iluzia în care ceilalţi se complac plini de gravitate.

Un luptător curajos şi perseverent îşi alege singur toate subiectele care îi formează lumea. El alege astfel totdeauna deliberat, deoarece acum fiecare element pe care-l alege e un scut divin care-l protejează şi îl face să fie INVULNERABIL faţă de faptele forţelor rele pe care el urmăreşte să le sublimeze şi să le folosească numai în sens benefic, divin.

Un luptător curajos şi perseverent întâlneşte forţele acelea inexplicabile şi intransigente pentru că uneori el le caută deliberat, fiindcă ştie că ceea ce nu-l distruge îl face mai puternic şi tocmai de aceea este întotdeauna pregătit pentru întâlnire. În acest scop trebuie să ai în afară de o imensă dragoste, un şir de lucruri selectate care-ţi dau mare linişte, forţă divină şi fericire, lucruri pe care să le poţi folosi oricând ca pe un scut divin. Un luptător curajos şi perseverent îşi alege spre a urma un drum cu inima. Ceea ce face ca un luptător să fie net diferit de un om obişnuit şi mai mereu fermecător este tocmai consecvenţa alegerii unui drum spiritual cu inima. El ştie că un drum cu adevărat spiritual are inimă atunci când este una cu el, sau cu alte cuvinte atunci când simte o mare linişte şi bucurie

parcurgându-l pe toată lungimea lui. Lucrurile profund benefice şi divine pe care le alege un luptător pentru a-şi confecţiona scuturile sale divine sunt elementele care aparţin unui drum spiritual care este ales ca fiind cu inimă.

Noi purtăm adeseori un monolog interior. De fapt, noi ne menţinem activă lumea noastră interioară cu sau prin monologul nostru interior. De câte ori terminăm cu adevărat de discutat cu noi înşine, lumea ni se revelează întotdeauna ca prin miracol aşa cum ea trebuie să fie. Noi o reînnoim astfel, o umplem de viaţă, o susţinem cu monologul nostru interior. Nu numai asta, dar totodată noi ne alegem de asemenea şi cu drumurile spirituale pe măsură ce discutăm în forul nostru lăuntric cu noi. Astfel, noi ne repetam aceleaşi alegeri iar şi iar, până în ziua în care murim spre a renaşte imediat NEMURITORI, pentru că noi continuăm să ne repetăm acelaşi monolog interior iar şi iar, până în ziua în care murim spre a deveni fulgerător ETERNI. Un luptător curajos şi perseverent este din ce în ce mai conştient de asta şi se străduie tocmai de aceea să-şi oprească cât mai repede pentru TOTDEAUNA monologul interior. Un luptător este perfect conştient că lumea se transformă ca prin miracol imediat ce se opreşte din discuţia cu el însuşi şi tocmai de aceea el trebuie să fie pregătit pentru şocul acesta emoţional TERIBIL. Un luptător curajos şi perseverent tratează totdeauna lumea ca fiind un mare mister nesfârşit, iar ceea ce fac în general oamenii, el ajunge să-şi dea gradat seama că este doar o nebunie fără sfârşit.

Un luptător curajos şi perseverent se gândeşte în mod detaşat la moartea sa numai când lucrurile devin foarte neclare, pentru că în afară de scufundarea în iubirea lui DUMNEZEU, ideea morţii este singurul lucru care ne temperează mintea.

Atunci când un om păşeşte pe drumurile cunoaşterii care duc către DUMNEZEU, el devine treptat conştient că viaţa lui banală şi normală a fost lăsată pentru totdeauna în urmă, că, într-adevăr, cunoaşterea lui DUMNEZEU poate fi o acţiune înspăimântătoare pentru oamenii

obişnuiţi, că problemele care îi apar acum ca fiind ILUZORII, ale lumii obişnuite nu mai sunt un tampon pentru el şi că tocmai de aceea el trebuie să adopte un nou mod de viaţă, superior, divin, dacă vrea cu adevărat să supravieţuiască. Primul lucru pe care ar trebui să îl facă în acest moment, ar fi să vrea să devină un perfect luptător, să aspire să facă un nou pas şi să ia o decizie fundamentală foarte importantă. Natura cea înspăimântătoare a cunoaşterii lui DUMNEZEU nu-i lasă nicio altă alternativă, decât pe aceea de a deveni un luptător curajos şi perseverent. Atunci când cunoaşterea lui DUMNEZEU devine o treabă înspăimântătoare, omul îşi dă cu adevărat seama că şi moartea este un partener de neînlocuit, care sta lângă el pe rogojină. Fiecare părticică minusculă de cunoaştere a lui DUMNEZEU care devine după aceea o mare putere are ca forţă esenţială moartea sa pentru o anumită lume. Moartea sa pentru o anumită lume dă o ultimă atingere şi tot ceea ce a atins atunci ea devine într-adevăr putere. Un om care urmează drumurile cunoaşterii lui DUMNEZEU este adeseori confruntat cu anihilarea iminentă la fiecare schimbare de drum şi devine, în mod inevitabil, perfect conştient de moartea sa. El ştie însă că dacă moare înainte să moară atunci nu va mai muri după ce moare. Fără conştiinţa morţii, el ar fi doar un simplu om care este angajat în acţiuni normale. Atunci de fapt lui i-ar lipsi potenţa necesară, concentrarea necesară care transformă ca prin farmec timpul normal al cuiva pe pământ în putere magică.

Astfel, pentru a fi un luptător curajos şi perseverent, un om trebuie să fie în primul rând perfect conştient de moartea sa care trebuie să se producă ÎNAINTE DE A MURI. Dar a fi foarte preocupat de moarte te face să te concentrezi asupra egoului, iar asta te slăbeşte. Deci următorul lucru foarte important de care ai nevoie cu adevărat pentru a fi un luptător curajos şi perseverent este detaşarea. Doar atunci ideea morţii iminente, în loc să devină o obsesie, devine detaşare spirituală.

Doar ideea morţii conferă unui om o suficient de

mare detaşare astfel încât să devină capabil să se abandoneze oricărui lucru esenţial şi care este cu adevărat bun. Doar ideea morţii este aceea care-l face pe om să fie suficient de detaşat, ca să nu-şi refuze nimic care este divin şi minunat. Totuşi, un astfel de om nu aşteaptă nimic cu nerăbdare, deoarece acum el a dobândit o superioară dorinţă tăcută, atât faţă de viaţă cât şi faţă de toate lucrurile vieţii. Ştie acum că moartea îi dă târcoale şi că dacă el nu va fi suficient de IUTE, ea nu-i va da timp să se agaţe de ceva, astfel încât el urmăreşte să realizeze, fără nerăbdare, orice este bun şi totul în acelaşi timp. Un om cu adevărat detaşat, care ştie că n-are nicio posibilitate de a-şi ţine moartea la distanţă, are doar un singur lucru atotputernic de opus acesteia: puterea deciziilor sale de nezdruncinat. El trebuie tocmai de aceea să fie un maestru al deciziilor lui care îi permit să-şi evidenţieze LIBERUL ARBITRU. El trebuie să înţeleagă perfect că alegerea sa înţeleaptă îi angajează responsabilitatea sa şi că, odată ce o face, nu mai este după aceea timp pentru regrete sau recriminări. Deciziile îi sunt totdeauna definitive, pentru simplul fapt că el este conştient că altfel moartea nu-i dă timp să se poată agăţa de altceva. Şi astfel, cu conştiinţa morţii sale, cu detaşarea sa şi cu puterea de nezdruncinat a deciziilor sale, luptătorul curajos şi perseverent îşi aranjează după aceea viaţa într-o manieră strategică. Cunoaşterea procesului morţii sale îl ghidează şi totodată îl face să fie detaşat şi cu patimi potolite; puterea de nezdruncinat a deciziilor sale finale îl face atunci să aleagă fără regrete, iar ceea ce el alege cu înţelepciune este întotdeauna cel mai bun lucru pentru el din punct de vedere strategic; şi procedând astfel el realizează tot ce are de făcut, cu o mare savoare şi cu eficienţă.

Când un om se comportă totdeauna în felul acesta, se poate spune pe drept cuvânt despre el că este un luptător curajos şi perseverent şi că a obţinut răbdarea!

Când luptătorul curajos şi perseverent a obţinut răbdarea, el se află în drum spre o uriaşă voinţă. Acum el ştie cum să aştepte. Moartea stă atunci cu el pe rogojină,

şi ei sunt prieteni. Moartea îl sfătuieşte, în anumite moduri misterioase, cum să aleagă în mod înţelept şi cum să trăiască armonios şi strategic. Şi de acum încolo luptătorul aşteaptă! Luptătorul curajos şi perseverent învaţă astfel fără grabă, pentru că-şi aşteaptă voinţa; şi într-o bună zi el reuşeşte să realizeze ceva extraordinar, care în condiţii normale ar fi cu totul imposibil de realizat.

Voinţa sa uriaşă este ceva foarte clar şi foarte puternic acum, care lui îi poate direcţiona în mod perfect acţiunile. Ea nu poate fi însă exersată refuzând cumva o anumită acţiune divin integrată, binefăcătoare, pentru că a-ţi refuza ceva bun este o negativă îngăduinţă. Îngăduinţa de a-ţi nega ceva e de departe cea mai rea. Ea ne face să vedem că suntem cineva, când de fapt în realitate noi suntem doar fixaţi în noi. Voinţa divin integrată este o imensă putere. Şi deoarece ea este o mare putere, trebuie să fie ţinută atent sub control şi direcţionată numai în sens benefic, iar asta cere timp.

Voinţa divin integrată a unui om este o mare realizare. Dar cu toate acestea se poate merge şi mai departe de atât: un om transformat cu adevărat, poate „vedea”. După ce a învăţat să „vadă”, el nu mai are nevoie să trăiască precum un luptător. După ce a învăţat să „vadă” un om devine totul devenind în aparenţă nimic. Ca să spun aşa, el dispare şi totuşi el este acolo. Aş spune că acesta este momentul suprem în care un om poate fi sau poate obţine tot ce doreşte. Dar atunci el nu mai doreşte aproape nimic şi, în loc să se joace cu semenii săi ca şi cum ar fi nişte jucării, el se pretează plin de detaşare la nebunia lor. Singura diferenţă dintre el şi ei este că un om care „vede” nu mai are niciun interes egoist, activ pentru semenii săi. „Vederea” l-a detaşat deja de absolut tot ceea ce ştia înainte.

În marea majoritate a cazurilor noi învăţăm să gândim despre orice şi apoi ne antrenăm ochii să vadă lucrurile aşa cum credem noi că ar fi ele. Noi privim după aceea la noi, gândind deja că suntem importanţi. Şi apoi ajungem şi chiar trebuie să ne „simţim” importanţi! Dar

după aceea, mai apoi un om învaţă să „vadă” şi el îşi dă astfel seama că nu mai poate gândi despre lucruri că sunt aşa cum le vede, iar dacă el nu poate să se mai gândească la ceea ce priveşte, totul devine important.

Odată ce un om învaţă să „vadă”, el se află singur cu DUMNEZEU într-o lume în care nu există decât nebunie şi prostie.

Atunci este posibil să insişti, chiar să insişti cum trebuie, deşi ştii că ceea ce faci e aproape inutil. Dar mai întâi trebuie să ştim că acţiunile noastre sunt inutile într-o lume a ILUZIEI şi, totuşi, trebuie să acţionam complet detaşaţi de fructele acţiunilor noastre ca şi cum nu am şti acest lucru. Aceasta este divina nebunie perfect controlată a unui luptător curajos şi perseverent.

Sunt fericit că în sfârşit mă întrebi despre divina mea nebunie controlată, după atâţia ani, şi totuşi trebuie să mai ştii că nu mi-ar fi păsat câtuşi de puţin dacă nu m-ai fi întrebat deloc despre ea. Totuşi, află că am ales să fiu foarte fericit, ca şi cum m-ar interesa că m-ai întrebat, ca şi cum ar conta că mă interesează, sau nu. „Asta” este divina mea nebunie controlată!

Râsul meu, ca de altfel tot ceea ce fac, este în această iluzie ceva aparent real, dar este de asemenea şi o divină nebunie controlată, pentru că şi el este inutil; nu schimbă nimic şi totuşi eu râd.

Un om al cunoaşterii care aspiră către DUMNEZEU trăieşte plenar şi fericit prin acţiune, nu prin ceea ce gândeşte despre acţiune, nici gândindu-se la ceea ce va gândi după ceva termina acţiunea. Un om al cunoaşterii care aspiră către DUMNEZEU îşi alege un drum cu inima şi apoi îl urmează; după aceea el priveşte detaşat şi se bucură şi râde, apoi el fulgerător „vede” şi ştie. E1 ştie acum că viaţa lui nu se va termina niciodată; şi mai ştie că el, sau oricine altcineva, care nu vor ajunge cu adevărat „să vadă” nu merg de fapt nicăieri. El ştie, pentru că „vede”, că de fapt niciun lucru nu este mai important decât altul.

Cu alte cuvinte, un om al cunoaşterii care aspiră

către DUMNEZEU nu mai are în faţa celorlalţi onoare, demnitate, familie, nume, ţară, ci numai viaţă de trăit, iar în asemenea circumstanţe, singura lui legătură cu semenii săi este divina lui nebunie controlată. Astfel, un om al cunoaşterii care aspiră către DUMNEZEU se străduie, şi aspiră frenetic, transpiră şi gâfâie, iar dacă altcineva ignorant îl priveşte, el pare a fi la fel ca oricare alt om; doar că divina sa nebunie din viaţa lui se află permanent sub control.

Acum nemaifiind niciun lucru bun mai important decât altul, un om al cunoaşterii care aspiră către DUMNEZEU îşi alege în mod înţelept orice acţiune care este benefic orientată şi acţionează în acea idee, dar, totuşi, el ştie că dincolo de ILUZIE nu este aşa; astfel că atunci când el duce acţiunea la bun sfârşit, el se retrage în divina pace; şi atunci indiferent dacă acţiunile lui i-au oferit rezultate sau nu, asta nu mai face parte din problemele sale.

Destinul nostru fundamental, ca oameni, este să învăţăm pentru a progresa spiritual, iar cel care merge hotărât pe drumul cunoaşterii lui DUMNEZEU este mereu pregătit ca pentru luptă. Mergi spre cunoaşterea lui DUMNEZEU, sau la luptă, cu respect, fiind conştient că mergi la luptă, şi cu o încredere absolută atât în DUMNEZEU cât şi în tine. Pune-ţi deci toată încrederea în DUMNEZEU şi în tine, nu în altcineva. În viaţa unui om al cunoaşterii care aspiră către DUMNEZEU nu există goluri. Totul este plin până la refuz şi totul este egal. A fi victorios şi a fi învins în lumea ILUZIEI înseamnă de fapt unul şi acelaşi lucru.

Pentru a deveni cu adevărat un om al cunoaşterii lui DUMNEZEU trebuie să fii un luptător curajos şi perseverent şi nu un copil plângăreţ. Trebuie să înveţi să te străduieşti fără să cedezi, fără lamentări, fără eschivări, până când ajungi să „vezi”, doar ca să realizezi atunci că de fapt în lumea ILUZIEI, nimic nu contează.

Depinde doar de noi, ca indivizi, ca să ne supunem forţelor divine, benefice care apar în vieţile noastre. Doar

un luptător curajos şi perseverent care aspiră către DUMNEZEU poate supravieţui. Un luptător curajos şi perseverent ştie că aşteaptă şi ştie ce aşteaptă; iar în timp ce aşteaptă, el este de fapt detaşat şi nu doreşte nimic şi astfel orice lucru, cât de mic, pe care el îl primeşte, este mai mult decât îi trebuie. Dacă are nevoie să mănânce, va găsi un mod să se hrănească, deoarece de fapt lui nu-i este foame; dacă ceva îl răneşte, el va găsi un mod înţelept de a se debarasa de asta, pentru că nu-l doare. Să-ţi fie foame, sau să te doară, înseamnă că de fapt omul nu s-a abandonat pe sine sau eventual că el nu mai este un luptător curajos şi perseverent iar în această situaţie forţele foamei şi durerii îl vor putea distruge.

Să fii mereu disponibil înseamnă printre altele să eviţi în mod deliberat extenuarea ta şi a celorlalţi. Să te îngrijorezi înseamnă să devii accesibil, nedorit de accesibil proceselor de rezonanţă cu forţele subtile ale răului. Iar odată ce te îngrijorezi, te agăţi cu disperare de orice, iar odată ce te agăţi de orice, eşti automat expus la extenuare sau eventual rişti să extenuezi tu orice sau pe oricine de care te agăţi.

Să fii inaccesibil datorită progresului tău spiritual înseamnă să te atingi de lumea iluzorie din jurul tău cu înţelepciune şi cu economic. Nu trebuie de asemenea niciodată să foloseşti şi să storci oamenii până n-a mai rămas nimic din ei.

A fi inaccesibil nu înseamnă să te ascunzi sau să fii secretos. Nu înseamnă că nu mai poţi vorbi cu oamenii. Un luptător curajos şi perseverent îşi foloseşte lumea cu înţelepciune, cu economie şi cu delicateţe, indiferent că lumea înseamnă lucruri, sau plante, sau animale, sau oameni, sau putere. Un luptător curajos şi perseverent are totdeauna legături strânse cu lumea lui şi, totuşi, el este inaccesibil aceleiaşi lumi. El o atinge uşor, cu dragoste, stă cât are nevoie şi apoi pleacă uşor mai departe, aproape fără să lase vreo urmă.

Indiferent ce faci tu bun acum, gândeşte-te bine că asta poate fi ultima ta faptă pe pământ. Poate fi foarte bine

ultima ta bătălie. Nu există nicio putere în afara puterii nesfârşite a lui DUMNEZEU care să garanteze că mai ai de trăit dincolo de această clipă.

Acţiunile noastre benefic orientate au o mare putere atunci când oferim roadele (FRUCTELE) acestora lui DUMNEZEU. În special când persoana care acţionează ştie că ele reprezintă ultima sa bătălie; acţiunile noastre consacrate lui DUMNEZEU au o putere gigantică. Există o fericire înaltă, ciudată şi mistuitoare în a acţiona în deplină cunoştinţă de cauză că tot ceea ce faci poate fi foarte bine ultima ta faptă pe pământ.

Concentrează-ţi de asemeni, intens dar detaşat atenţia pe legătura existentă între tine şi moartea ta, fără remuşcări, fără tristeţe, sau grijă. Concentrează-ţi intens şi detaşat atenţia asupra faptului că nu ai mult timp la dispoziţie şi lasă-ţi cât mai des acţiunile care sunt benefic orientate să decurgă conform acestei convingeri. Consideră totdeauna că fiecare acţiune benefic orientată a ta este ultima ta bătălie pe pământ. Doar în aceste condiţii acţiunile tale vor avea o mare putere adevărată. Altfel, ele vor fi, atât timp cât vei trăi, doar acţiunile unui timid. Dacă ştii că vei muri, nu mai ai timp pentru timiditate, pur şi simplu pentru că timiditatea te face să te agăţi de ceva care se află doar în gândurile tale. Te alină cât timp totul e liniştit, dar apoi lumea misterioasă şi înfricoşătoare îşi va deschide la un moment dat barierele pentru tine, aşa cum le va deschide pentru fiecare dintre noi şi atunci o să-ţi dai singur seama că metodele tale sigure nu erau sigure deloc. Timiditatea ne opreşte de la examinarea şi explorarea destinului nostru de oameni.

Este întotdeauna nevoie de o atitudine hotărâtă de luptător curajos şi perseverent pentru fiecare acţiune care este benefic orientată. Altfel devii distorsionat şi urât. Într-un mod de viaţă fără aceasta atitudine nu există cu adevărat putere. Totul te ofensează şi te deranjează atunci. Te tânguieşti şi te plângi şi crezi că oricine te face să dansezi cum vrea el. Eşti întocmai ca o frunză în bătaia vântului. Nu există putere în viaţa ta. Ce sentiment urât

trebuie să fie! Pe de altă parte, un luptător curajos şi perseverent calculează cu anticipaţie totul. Acesta este controlul. Dar, odată ce calculele lui se termină, el acţionează. Se lansează entuziast şi detaşat. Acesta-i abandonul. Un luptător curajos şi perseverent nu este niciodată o frunză în bătaia vântului. Nimeni cu excepţia lui DUMNEZEU nu-l poate învinge; nimeni nu-l poate face să facă ceva împotriva lui, sau împotriva judecăţii lui. Un luptător curajos şi perseverent este canalizat spre supravieţuire şi el supravieţuieşte mai mereu în cea mai bună dintre toate manierele posibile.

Un luptător curajos şi perseverent poate fi rănit, dar nu ofensat. Pentru un luptător curajos şi perseverent în acţiunile semenilor săi nu există nimic care să-l ofenseze, atât timp cât el însuşi acţionează fiind benefic orientat şi într-o stare potrivită. Un luptător curajos şi perseverent este invulnerabil atunci când are o neclintită încredere în DUMNEZEU şi în puterea lui personală, indiferent cât de mică sau de mare este ea. Noi suntem prin aspiraţiile şi gândurile noastre cei care ne facem ori mizerabili, ori puternici. Cantitatea de muncă depusă este aceeaşi. Partea cea mai dificilă în comportamentul luptătorului curajos şi perseverent este să-şi dea seama că lumea este o senzaţie care se reflectă prin declanşarea fulgerătoare a nenumăratelor procese de REZONANŢĂ în universul său lăuntric.

Pe un om normal îl interesează dacă lucrurile sunt adevărate sau false, în timp ce pe un luptător curajos şi perseverent nu îl interesează acest aspect. Un om normal procedează într-un anumit mod cu lucrurile despre care ştie că sunt adevărate şi într-un mod diferit cu lucrurile despre care ştie că nu sunt adevărate. Dacă ştie că sunt adevărate, el acţionează şi crede în ceea ce face. Dacă ştie că lucrurile nu sunt adevărate, pe el nu-l interesează să acţioneze sau nu crede deloc în ceea ce face. Pe de altă parte, un luptător curajos şi perseverent acţionează fiind orientat benefic în ambele ipostaze. Dacă lucrurile sunt adevărate, el acţionează conform „acţiunii”. Dacă lucrurile

nu sunt adevărate, el tot va acţiona, dar conform „non-acţiunii”. Un luptător curajos şi perseverent nu are totdeauna nevoie să creadă, pentru că atât timp cât el continuă să acţioneze fără să creadă, el aplică „non-acţiunea””. Acţiunea” este ceea ce face ca piatra să fie piatră şi tufişul, tufiş. „Acţiunea” este ceea ce te face pe tine să fii tu şi pe mine să fiu eu. Să observi bolovanul pentru a şti că este un bolovan este „acţiunea”, dar să-i observi umbra înseamnă „non-acţiunea”.

Sunt în general trei tipuri de atitudine greşită cu care noi ne obişnuim, de câte ori suntem confruntaţi cu situaţii de viaţă extraordinare şi neobişnuite. Întâi, privim tot ce se întâmplă, sau s-a întâmplat, ca şi cum de fapt nu s-ar fi întâmplat. Acesta este tipul de atitudine a bigotului. În al doilea tip de atitudine, acceptăm totul la adevărata sa valoare şi ne gândim că ştim ce se întâmplă. Acesta este tipul de atitudine a omului cucernic. În al treilea rând, noi putem deveni obsedaţi de un eveniment, pentru că ori nu putem să-l uităm, ori nu-l putem accepta pe de-a-ntregul. Acesta este tipul de atitudine a nebunului. Există însă şi al patrulea tip de atitudine, cel corect, al luptătorului; luptătorul curajos şi perseverent acţionează fiind benefic orientat ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, pentru că el nu crede nimic, totuşi el acceptă totul la adevărata sa valoare. El acceptă astfel fără să accepte şi uită fără să uite. Niciodată nu simte că simte că ştie tot şi nici nu simte că nu s-ar fi întâmplat nimic. Acţionează benefic orientat ca şi cum totul s-ar afla sub control, chiar dacă uneori el tremură în pantaloni. A acţiona fiind orientat benefic, în acest mod presupune a-ţi destrăma obsesia.

Toţi, indiferent că suntem sau nu luptători curajoşi şi perseverenţi, avem dacă ne simţim solidari cu DUMNEZEU un centimetru cub de şansă, care ne sare în faţa ochilor, din când în când. Diferenţa între un om normal şi un luptător curajos şi perseverent este că luptătorul este conştient de asta şi una dintre sarcinile lui este să fie detaşat şi vigilent, să aştepte deliberat, astfel încât, atunci când centimetrul lui cub de şansă îi sare în

faţă, să aibă viteza necesară şi curajul de a-l prinde.

Şansă, noroc, putere personală, sau oricum i-ai spune, este o anumită stare specială. Este întocmai ca un băţ foarte mic care ne apare în faţă şi ne invită să-l culegem. De obicei, atunci suntem prea ocupaţi, sau prea preocupaţi, sau prea proşti şi leneşi pentru a ne da seama că este centimetrul nostru cub de noroc. Pe de altă parte, un luptător curajos şi perseverent este întotdeauna în gardă şi sigur, având rapiditatea şi îndemânarea necesară pentru a-l prinde.

Luptătorul curajos şi perseverent îşi primeşte şansa, oricare ar fi ea, şi o acceptă în deplină modestie. El acceptă cu modestie ceea ce este, nu ca pe o sursă de viitoare regrete, ci ca pe o provocare palpabilă.

Încrederea deplină a luptătorului curajos şi perseverent nu e încrederea omului obişnuit. Omul obişnuit caută mai mereu certitudinea în ochii interlocutorului şi apoi îi spune încredere în sine. Luptătorul curajos şi perseverent caută perfecţiunea în DUMNEZEU, o reflectă apoi în propriii săi ochi şi îi spune simplitate. Omul obişnuit e legat de semenii săi, în timp ce luptătorul curajos şi perseverent e legat doar de DUMNEZEU şi de el însuşi. Probabil că tu vânezi curcubeiele. Cauţi încrederea omului obişnuit, când de fapt ar trebui să o cauţi în DUMNEZEU şi în simplitatea luptătorului curajos şi perseverent. Diferenţa dintre ele este remarcabilă. Încrederea în sine cere să ştii ceva sigur; simplitatea cere să fii impecabil în acţiuni orientate benefic şi în sentimente.

Asta este problema cuvintelor. Ele ne forţează să ne simţim totdeauna lipsiţi de prejudecăţi, dar când ajungem faţă în faţă cu lumea, ele ne păcălesc mereu şi astfel ajungem în final să privim lumea ca de obicei, cu toate prejudecăţile noastre. Din acest motiv, un luptător curajos şi perseverent caută mai degrabă să acţioneze decât să vorbească, iar prin acest mod el obţine o nouă descriere a lumii, în care vorbirea nu e aşa de importantă şi în care acţiunile noi au reflexii noi.

Luptătorul curajos şi perseverent începe cu certitudinea că mintea sa nu este echilibrată; apoi, trăind mai mereu în autocontrol şi conştiinţă deplină, dar fără grabă sau obligaţie, el acţionează în cel mai bun mod pentru a-şi câştiga echilibrul. Dezechilibrul oricărui om se datorează lipsei de totalitate a acţiunilor sale.

Un luptător curajos şi perseverent se consideră adeseori deja mort şi atunci pentru el nu mai este nimic de pierdui. Tot ce i se poate întâmpla mai rău i s-a întâmplat deja, de aceea el are mintea limpede şi e calm; judecându-l după acţiunile sale sau după cuvintele sale n-o să-l poţi suspecta niciodată că a fost martor la vreun eveniment.

Dacă luptătorul curajos şi perseverent arc nevoie de consolare, el alege pe cineva care este potrivit şi îi povesteşte fiecare detaliu al frământărilor sale. În definitiv, luptătorul curajos şi perseverent n-are nevoie să fie înţeles sau ajutat prin conversaţie, ci pur şi simplu el se eliberează astfel de presiunea sa. Asta dacă luptătorul curajos şi perseverent este obişnuit să vorbească; dacă nu este, el nu vorbeşte cu nimeni.

Un luptător curajos şi perseverent trebuie să fie fluid şi trebuie de asemenea să se potrivească armonios cu lumea din jur, indiferent dacă aceasta este lumea „raţiunii” sau a „voinţei”. Singurul mod de a reuşi în această armonie cruciala este de a acţiona fiind benefic orientat ca şi cum ai crede. Secretul unui luptător curajos şi perseverent este că el crede fără credinţă. Dar, evident, un luptător curajos şi perseverent nu poate să spună că el crede şi să o lase aşa. Ar fi prea uşor. Doar să creadă ar însemna să fie scutit de la examinarea situaţiei sale. Un luptător curajos şi perseverent, de câte ori trebuie să se implice în ceva cu credinţă, o face ca o alegere, ca o expresie a înclinaţiei sale interioare. Un luptător curajos şi perseverent nu crede, un luptător „trebuie” să creadă.

Puterea îţi arată că adeseori moartea este ingredientul indispensabil pentru a „trebui” să vezi. Fără conştiinţa morţii, totul este banal, comun, minor. Lumea asta este un mister insondabil, doar pentru că moartea ne

dă târcoale.

Eşti conştient de toate, doar când crezi că ar trebui să fii; totuşi, condiţia unui luptător curajos şi perseverent este să fie conştient de orice, întotdeauna.

Una dintre acţiunile unui luptător curajos şi perseverent este să nu lase niciodată ca ceva să-l afecteze. Astfel un luptător curajos şi perseverent poate să vadă chiar şi pe necuratul însuşi, dar cu toate acestea el nu va lăsa pe nimeni să-şi dea seama de asta. Capacitatea de control a unui luptător curajos şi perseverent trebuie să fie impecabilă.

Un luptător curajos şi perseverent este întotdeauna gata. A fi un luptător curajos şi perseverent nu înseamnă pur şi simplu să-ţi doreşti acest lucru. E mai degrabă o luptă nesfârşită, care va continua până în ultimul moment al vieţii noastre. Cu rare excepţii nimeni nu se naşte luptător, tot aşa cum cu rare excepţii nimeni nu se naşte o fiinţă înţeleaptă şi rezonabilă. Prin intensitatea aspiraţiilor noastre noi ne transformăm singuri în una sau alta.

Viaţa unui luptător curajos şi perseverent nu poate fi rece şi singuratică sau lipsită de sentimente pentru că ea se bazează pe afecţiunea şi pe devotamentul lui, pe consacrarea sa celor iubiţi.

Doar dacă iubeşti pământul acesta cu o mare pasiune neîncetată, te poţi elibera pentru totdeauna de tristeţe. Un luptător curajos şi perseverent este întotdeauna voios, pentru că iubirea lui este nealterabilă şi pentru că ţinta ei, pământul, îl îmbrăţişează şi-i dăruieşte cadouri de neconceput. Tristeţea aparţine doar acelora care urăsc chiar lucrul care dă adăpost fiinţei lor.

Doar dragostea nemărginită pentru acea fiinţă splendidă (pământul) poate da libertate minţii unui luptător; şi atunci libertatea este voioşie, competenţă şi renunţare în faţa oricăror adversităţi.

Un luptător curajos şi perseverent ia notă de durerea sa, dar nu se complace niciodată în ea. Astfel starea luptătorului curajos şi perseverent care intră în necunoscut nu este una de tristeţe; dimpotrivă, el este

voios, pentru că se simte modest, datorită marelui său noroc, încrezător că spiritul nemuritor din el este desăvârşit şi, mai presus de toate, este absolut conştient de eficienţa lui. Voioşia unui luptător curajos şi perseverent provine şi din faptul că el şi-a acceptat soarta şi din faptul că a prevăzut bine ceea ce-i stă în cale.

A fi desăvârşit este într-adevăr singura acţiune liberă şi de aceea aceasta este adevărata măsură a minţii luptătorului curajos şi perseverent.

Trebuie să-ţi cultivi mereu sentimentul că, având deja totul în universul tău lăuntric, un luptător curajos şi perseverent n-are nevoie de nimic. Ai tot ce-ţi trebuie în propria ta fiinţă pentru călătoria extravagantă care este viaţa ta. Adevărata experienţă este să fii mereu viu; viaţa este micul ocol pe care-l facem acum. Viaţa în sine este pentru noi suficientă, se autoexplică şi este completă. Un luptător curajos şi perseverent înţelege asta şi trăieşte în mod corespunzător, de aceea el poate spune, fără a fi arogant, că experienţa experienţelor este să fii un luptător curajos şi perseverent.

SFATURI UTILE PENTRU ASPIRANŢII CARE SE AFLĂ PE CALEA LUPTĂTORULUI CURAJOS ŞI PERSEVERENT

Un om al cunoaşterii iubeşte nesfârşit şi simpatizează. Lui îi place orice, sau altfel spus el place pe oricine doreşte, dar îşi foloseşte divina sa nebunie controlată pentru a nu fi preocupat de asta.

Trebuie să înveţi să aştepţi liniştit, ştiind că aştepţi şi ştiind ce aştepţi. Aşa se poartă un luptător curajos şi perseverent.

Ceea ce ne face nefericiţi este dorinţa. Totuşi, dacă am învăţa să ne reducem dorinţele la zero, cel mai mic lucru pe care l-am primi ar fi un adevărat dar. Cel care este foarte sărac în dorinţe este foarte bogat în mulţumire.

Înveţi să acţionezi ca un luptător curajos şi perseverent prin fapte, nu prin vorbe.

Un luptător curajos şi perseverent trăieşte strategic şi înţelept. Un luptător nu cară niciodată lucruri pe care nu

le poate mânui.

Problema ta este că ai uneori prea multe explicaţii de dat tuturor, dar în acelaşi timp vrei să păstrezi luciditatea, noutatea a ceea ce faci. Ei bine, deoarece nu poţi fi emoţionat după ce ai explicat tot ce ai făcut, minţi pentru a menţine continuitatea. Mie îmi place libertatea fundamentală a necunoscutului.

În unele situaţii te iei prea mult în serios. Te crezi mult prea important în mintea ta. Această atitudine tu trebuie să ţi-o transformi. Te consideri atunci atât de important, încât te crezi îndreptăţit să te deranjeze orice lucru. Te simţi astfel atât de important încât eşti gata să dai bir cu fugiţii de îndată ce lucrurile nu merg cum vrei tu. Probabil că tu ai impresia că asta demonstrează că ai caracter. Este o aberaţie, este un nonsens! În realitate eşti doar slab şi îngâmfat!

Când un om se decide să facă ceva bun, el trebuie atunci să facă faţă la tot, dar trebuie să-şi asume pe deplin responsabilitatea pentru ceea ce face. Indiferent ce face, el trebuie mai întâi să ştie pentru ce o face, apoi el trebuie să înceapă să acţioneze fără să aibă deloc dubii sau regrete.

Să-ţi asumi cu adevărat responsabilitatea deciziilor tale înseamnă chiar să fii gata să mori pentru ele. Nu contează care este decizia ta înţeleaptă. Nimic nu poate fi mai mult sau mai puţin serios decât altceva. Într-o lume a iluziei în care moartea este un vânător nimic nu este mic sau mare la nivel de decizie. Există doar decizii înţelepte pe care noi le luăm în faţa morţii inevitabile.

Atitudinea unui luptător curajos şi perseverent reclamă ca acesta să aibă un perfect control asupra lui însuşi şi, în acelaşi timp, să se abandoneze.

Un luptător curajos şi perseverent îşi creează la voinţă propria sa stare sufletească.

Luptătorul curajos şi perseverent nu-şi pleacă niciodată capul, în faţa nimănui, cu excepţia lui DUMNEZEU, dar în acelaşi timp el nu permite nimănui să-şi plece capul în faţa sa.

Luptătorul curajos şi perseverent trebuie să fie calm,

să-şi păstreze sângele rece şi să nu se piardă cu firea niciodată.

Luptătorii curajoşi şi perseverenţi nu câştigă victorii dându-se ca proştii, cu capul de ziduri, ci depăşind zidurile. Ei sar peste ziduri; nu le demolează.

Un luptător curajos şi perseverent moare în cel mai greu mod posibil. Moartea lui trebuie să se lupte din greu cu el. Luptătorul curajos şi perseverent nu cedează deloc în faţa ei.

Pe drumul cunoaşterii care duce către DUMNEZEU nu poţi rezista cu adevărat decât ca un luptător curajos şi perseverent. Un luptător curajos şi perseverent nu se plânge şi nu regretă niciodată nimic. Viaţa lui extraordinară este o provocare nesfârşită, iar provocările nu pot fi bune sau rele. Provocările sunt pur şi simplu provocări. Luptătorul curajos şi perseverent ştie că ceea ce nu îl distruge îl face totdeauna să fie mai puternic şi totodată îl căleşte.

Selecţie realizată din lucrările: „Cealaltă realitate”, „Călătorie la Ixtlan” şi „Povestiri despre putere” de Carlos Castaneda.

Redactarea finală şi îmbogăţirea textului au fost realizate de profesor yoga GREGORIAN BIVOLARU.